

LIT. GLASIVO MARIJE, KAT. DIJAŠTVA

Učebina drugi številke "Školenik razpis." "

Anton Boškele : Spokornik.

Anton Boškele : Melodija.

Jožko Krošelj : Silvinja.

Škender : Trubadurska.

Valentin Stangl : Plam.

Stanko Cajnkar : Par besed o nacionalizmu.

Jožko Krošelj : Lujja pamarška pesem.

Jožo : Tujec

Ljubo Arsenak : Katedrala

F. B — o. : O, darj

Liljan Brčnik : Ljudi k. d. f. prajevi knize "Ob svetovnih vojnah."

Pino : Razstavna kluba "Gohar."

Urednik : Edward Klobek, VIII. gimn. p. Mariboru.

Upravnik : Jožko Krošelj, VIII. gimn. p. Mariboru.

— STRAZNI ŠT.V.Z. OGNJI —

III
48067

Anton Brštele : Spokornik.

Věčna luč gori ...

Krivim se, krivim,

svoj obraz grebem v dlani,

prsti, kremplji ujede, so težni
pročih možgan.

Pred oltarjem věčna luč kvavi ...

Pi Brštemeni, ki pi,

ki podiraš in zidaš,

kako dolgo se boš rdil?

Uobil sem te,

in potem sem te udaril na oči.

Mgasmile v svetišču po luči,

se věčna luč tpepeče,

kvavi.

Kvavi

Ilkice krepeneje darnih dni:

Menihi,

mir v haljah,

povečami v rokah

po tihih gotških hodnikih gredó
in tebi psalme pojó.

Ti Silni, Pravični, ki si dal krepeneje,

pokaži se pot, prižgi se luči!

bolni je traje ime,

ki bolne in temne ozračjaš z besedo ljubezni
in odpusčanja.

Midri, prižgi!

Pred oltarjem večna luč kvani ...

A. Boškole: Melodija.

Rahlo, z drhtečimi prsti
je na dušo potikal pečur ...

Rožno-pladko je v oblake dahnilo,
dvoje rok se je tiho sklenilo ...

Zvezdic zlato je v noč razvenelo,
dvoje src se tupe tajé objelo ...

Proskopovci : Silvija.

I.

Silvija me je prosila, da bi jo obiskal na peti večer. Pravi, da ji je zelo dolg čas: "Otroci gredo navadno ob osmi uri spat, moji odide po večerji v kavarno, potem v bar, pravi se navadno ob dveh popoldnevi, pravi me potem pretrepe, navadno se pa sploh ne briga zame."

Hojo bog, kaj po tista njena lica, mehka lica, tiste toplote ljubečih oči, tiste mladosti, rožnate, deklinskega žanosa polne stopinje, kamaj štiri leta, pa je kakor narvalino, pa je, kakor, da bi živela že petnajst let; njene stopinje so kakor stopinje bolnih ljudi, njeno lice se splohnelo, njena bela, bela, gladka koža je porumenela in se nastrčala, njene oči so se globoko vdale in obledele, njeno čelo je neusmiljeno naslavlalo župljenje, razčaravanje.

Obljubil sem ji, da jo tam obiskal. Nes nemiren in raztresen sem zapustil urad in blodil po mestnih ulicah. Izlošbe po tle lepo praznično umite in prazne so se pomehjala snežna bošična drevesca, črna oblakov se je raslivala motna mesečina. Stopil sem na most in prisluškoval vztrajnim valovam pod seboj.

Tu, tu prva ptala in raztrgala svojo mladost, spživala svojo žuberen, zamarila svoje krepčenje. Vse, vse je umelo. On potem misva imela ni toliko, kamor li polarila svojo glavo!

On pol leta nato se je poročila in me je povabila na poroko. Poslal sem ji ebirko pesmi, ki mi jih je rodila ter se hladno opravičil.

Potem so me premestili na Ilvarsko. Ti mi pisala, mihi enkrat

mi ni amenila prajezga moša. Zdaaj sem se penil in na kolo-
dvoru jva se pečala. Ko me je opazila, po bolno vzdrltele njene oči
in ko mi je molče podala svojo belo roko, po njih zalile polse. In
na kratko mi je opisala ves svoj krizev pot; moral sem ji obljubiti,
da jo tbišem, da ne bo sama, sama, sama -

Stanuje v prištevju. ko sem potikal, mi je prišel odprti majhen,
bled fantek. Ona je likala belo perilo, v sobi pa se prepirali trije
neposajeni dečki ob bosicnem drevesu -

"A, si prišel, vendar si prišel," in glas ji je bolno vzdrlteval,
"samo, da si prišel nočaj, ko je sveta noč in ne bom sama. Ves, on
me prišca vedno samo, vedno .. in glej, to je naša družina:
Dražo, najstarejši, potem Pavlo, pa Mirko in to naše najmanjši -
Brauko. Sami fantje."

"Kako si srečna, Silvija!"

Na pravila je ohoke v sobo ter zapela prator sa njimi. Najmlajši,
Brauko, se je spletal okoli njenih kolien ter ostal pri majhu.

"Boš tako dober, praj boš Ivan, primi za v marocije in peli tu
pole, mene, jaz pa se to dokončam. Njese pa tako me bo damor,
pi lahko brez skrbi. Ha, Ivan, srečna. Če je to peča, da imam še
štiri ohoke in da pa si bolni, bleedi, da jih boli vedno glava, da jim
nas, kodi vsaka paprica, če je to peča, Ivan, potem sem naj srečnejša."

Silvija, preeno, srečna maraš biti. Mati si - glej, to najsvetejše ti
je bilo dodeženo. Mati si, o koliko jih je, ki bi dale življenje samo za
eden trenutek materinstva, o in koliko jih je, ki zapijo svoje očetovstvo, ki
prodajo svoje fantovstvo, ki ubijajo v sebi človeka in vzbuje žival, žival,
ki jezna samo strasti, samo to in nariva to nenaravno v nas - žubreni!
"Karus je pač tako v modi, danes v teh presvobodnih dneih, danes, ko

že vsak naglavce po ulici kriči: svoboda! A Ivan, pa glej, pa
čuj: Vidiš, to je maja pot. Prevelika razočaranja za majo nežno, za
majo nedolžno mladost, ki se ji je bilo razočelo ano presladko: hela
boš ob posmehu in presiru, ljubila boš ob prijavnosti in pljunkih, hupnela
boš, čisto boš hupnela iz te zemlje. Zato boš plačuga imenovana. Vidiš,
to je bila maja pot. Kaj moži, vsako noč sem mi plačuga, a sem
mi žena, ves, niti tega mi ne davoli, da ti molila, ali, da ti učila
otroke.

Blanko mi je pleral vedno misje in se varil s svojimi nežnimi prstki
v moje lase. Kritičnil sem ga na prsi in mi zastel usteca z protivim polju-
bam.

Si kaj priden, Blanko? Kaj tudi ti prisi mamico? Nič me od-
govori, se globlje se mi zakoplje v lase.

Silvija, da vse to pi me ogoljufala, da vse to, Silvija, da ves ta blago-
slav, da to edino pečo.

"Ti pa nisi res življenje. Si si pesem. In življenje je precej vsakolanja
proza."

Proza, Silvija? In kdo je napravil iz prami proza? In kdo je
ostužjal, ubijal? Ali ne živje, in samo živje v vseh možgih varia-
cijah? In ti morilec po dobru za življenje, za plume vsaj. Silvija, anona
je zakravela nama. Silvija, znava, da pro to pečo, da pro to pladko,
rdavno mladost, da vse to blagoslovljeno življenje, da vse to pi me ogolju-
fala..!

"Ljubila sem ga, Ivan, res sem ga ljubila."

"Pa je že tedaj pil!"

"Ivan, ljubsem ne uprašuje, ljubsem ne post, ne teltla, ne gleda me na
preteklost, ne na peslanjost, samo bodajnost ima pred pečaj, ljubsem samo

Jubi, Ivan, in jas sem za Jubiho in sem mislila: ko mi bom
sina, ne bo več tako, ne bo mogel biti in ko mi bom rasokela ano pre-
sladko, kako ti mi mogel odreči kako prosimjo? "

Pa je odšel, pa je šel in se je pral še bolj pijan in te se bolj
pretepal! Silvija, kaj je ta dovolj amozem za življenje? Kaj je ta
dovolj prosičen?

"Očitaj, očitaj... Samo krepenje te je bilo in sanje preposod,
parje v trojih očeh, v trojem obrazu, v sleherni troji besedi, v sleherni troji
ptostinji. Leni pa se je hotelo življenja, onega pilnega življenja, ki
ne boš, ki bi je v pestjo, Ivan v pestjo, a je sleherni udarec tako neizmerno
sladak in tega mi ti nisi mogel dati."

Naravnje mi je raspal bravelo. "Počakaj, takaj tam pripravi posteljo."
Kdela je v spalnico. Njegovi mehki kodriki so mi toplo borali lice,
sklonil sem se nad njegov blede, mehki obraz in se poljubljaj vsem svojim
krepenjem, poljubljaj to, za kar so me okanili ljudje.

Silvija se je vrnila. "No, zdaj mi ga pa le daj, da ga slečem in spravim
v posteljo."

Jas za tam, Silvija! Lepo sem ga skel in ga ponesel v otroško
posteljo.

Zakaj ni to deklica? Nebo sem mislila in prosila - No - in tam
"šiva midva." Pokarala je na lepi čišnjeni postelji, Nad zgornjim
je videla še precej obledela pokrajinska slika. "Silvija, zakaj nisi obe-
sila tam one lepe slike, one prebpe Marijine slike. Saj se spominjaš:
nad spicim otokom se sklanja in mu poljublja roko, ona, Jubiho
prečiste polna."

"Ivan le poglej nad otroško posteljo, tam je. Toj mož je ne mara.
In tam poleg tebe pod hladno bi moral spati Jas, Silvija, Jas, pro-

sebfino hupenjuje, ' Jesem, kakor pravst, tam, kam - '

" Ivan. " Tudi no se je spotesla k meni.

" In ti otroci bi morali biti maji, samo maji, žena, zakaj si me ozolje, jala? žena, zakaj? "

" Poljubi me, Ivan, tako kakor tedaj pred petimi leti, Ivan, kakor tedaj.. "

, Pajdina! "

Tudi ostale otroke je spravila v posteljo, Nato prva odšla v sobo, kjer je krasila božično drevesce. Pinesla mi je čaja in peciva. Sedel sem k peči, ona pa je spuščjala na drevo razne plaščice, orehe, suče itd. in razpletala med vejicami sebe same laske.

Ko je končala, je sedla steno k meni, mi pogledala perno v oči in me uprašala: " In če ti obljubim, da mu ne bom nikdar peč - "

, Silvijca, verujem! "

(Nadaljevanje sledi.)

Škender: Tribadueska.

Sami žvčci razcveteni krog mene kipe,
sama pumna podvojja krog mene valove.

Nad belimi žvčki pa slavčki
- misli moje - pojó,
nad pumnim podvojem galebi
- moje sanje - plavajo
za drobeno ladjo...

V srebreni pany majih večerov
Doroom te v napol postati podobni,
bela sestva majih pomračnih večerov.
Bliskitih, kako je tedaj lepo!

Kot čudovite rože po moje sanje,
Polne vanjar
in kadar se sklanim vanje,
v tih porohar,
mi je do smrti sladko...

Valentin Štangl: Plam.

" V požja klitje ..."
" V šumnih borov šitje ..."
" V plasi požjan ..."
" V šumot voda,
v selenje odmevnik gorâ ..."
" Od pingvino božjega očesa ...
namra očetni porohar iz nebesa
sine v oce."

" V blesti
namra panem soj v oči;
iz meglenijo polre šekih dni."

" Feljma me hkih sem pamot,

čutim prelesto tvoje duše močot.
" Baj piti sejnim ustnam zanotij deltanje,
arosi majih življenj psihotno semenje!"

Žzolenje je kizanca je dalnilo v oči : živij ...!
Nad nama, v nama pance plamti ...

Stanko Rajnkar: Par besed o nacionalizmu.

Dolga leta svojega študentstva sem bil živel v domu in domovini. V veseljem sem se mačal ob političnih v domačo par, v nelo temobno sem udhajal, ka je bilo treba. Vsak obisk v domačo sem sprejel z veseljem, poučeval sem po vsem, kaj delajo in kako, naročil sem pordone za vse od največjega do najmanjšega. V dolgih političnih političnih sem bil doma enak med enakimi, delavec med delavci, vesel in potih, kakor je pač bilo. Vsakemu bi bil v največjem veseljem prišel: ljubim svoj dom.

Tudi domovina mi je bila pri srcu. Mogoči celo bolj kakor dom. Saj se je o domovini, o narodu in narodnosti prepričano več pisalo in govorilo kakor o domu, starših, bratih in sestrah. Naša pesem v teh dneh je bila: Slovenec sem, Slovenec sem.

Ta je prišlo nenadoma kakor pikar in v nepremagljivo piko: dom in domovina sta izginila v mojih očeh svoj slabi blešč. Vse več mi ni bilo za dom. Študirati bi bil šel najraje kar najdaleje od doma, daleč v tuje kraje, da bi videl ljudi in spornal lepote tujine: Pesem teh let je bila: Norvegi, v norvegi ...

Na počitnice me ni nikalo. In ko sem prišel domov, sem bil tik in nevožen na vsako delo, ki me je odhajalo od prijateljske knjige.

Ljubezen do domovine pa je otemnilo pporočanje novega sveta — pprašanja kruha in pravice, socialnega pprašanja. Bili smo resno v dobi krivčanja, napitnic in intelektualnega narodnjastva. Napitnice in krivčanje me niso odvrzile. To je bil tuj, gostilniški duh, ki za nasem nikoli cenil. Kajsi sem bral knjige in revije. Ntek se je zovarilo o vse pesnejših in slohjih pprašanjih, kakor je študentovski „živijo Slovenci.“ Tu je samal klapek fernej in je istal svojo pravico, tu so zovarile podre-meljše in podsthejne pobe o telesni in dušesni bedi... Tako je izgubila domovinska proge meje, ostal je samo širni bošji svet, kjer naj bi bilo prostora in kruha za vse.

Kakaj se je vse to tako naglo izpremenilo?

Keslozi so v mladem, dvarevajočem razumu. Študenti je dolga leta navaden pmitnik, ki misli, čuvstkuje in pthemi, kakor dela to pe-čina ljudi. Njegovno emanje se pčaroma razširi, poglobi. Čuvstkovanje pa ostane, kakor je bilo. Enako pthemjenje. Nikdo ju ne soji — vsaj v pprejšnjih nacionalističnih časih je bilo tako — zato oveneta in ostane- neta okinjena na račun razuma. Tako postane razum neomejen gospodar. Vse ima le toliko veljave, kolikor je ppučena, naše dobe veličastni pin.“ Edino, kar ima v mladem intelektualcu še kaj besede, je razgon, ppo-je, pthast. Tega tudi razum ne more potlačiti.

Na domovino nas vse ljubzen. Ljubezen pa ni pthar uma. Tudi te-rije telesa. Ljubzen do domovine ne kalteva. Ljubezen do domovine je stvar ppa. Vse ima svojo logiko, ki je različna od umske. Dokazi nene logike po prvem svoje pste. Predpogoj ppa je: izobrasba ppa (kakor je

umskino : izobrazba razuma.) Na ta račun so zapisane v Faustu besede: Wenn ich's nicht fühlte etc.

Človek v katerem so duševne sile pravilno rasporejene, v katerem ni tiranije razuma, najno ljubi svoj narod. Raročaranja, krivice in slabe namere lahko tako ljubezni zmanjšajo, ohladijo, stlačijo pod prag zavesti, v koreninah uničiti pa je ne morejo. To so čuvstva, ki jih je položil v nas stvarnik pam. Kdor bi jim hotel napovedati u-ničevalen boj, ki napadel bojijo ustanovo. Take boje pa je zgodovina registrirala kot neuspešne. Tudi socialna beda ni dokaz proti njim. Razumemo picer, zakaj so nacionalna čuvstva proletariata padla pod ničlo in zadobila celo negativen predznak, vemo pa, da radi anti-na-cionalnosti socialno vprašanje ni miki korak bliže svoji rešitvi. Inter-nacionalizem je prekonstruiran mitov in protinaraven faktor, in v svoji pili miki oddaleč ne dosega ideje "društva narodov."

Cerkveni universalizem ni istočasen s internacionalizmom. Cerkve je katoliška, je nadnarodna, ni pa mednarodna, to se pravi: je posvojena, ni pa nadomestila narodnosti in ne njen nasprotnik.

Picer pa danes pri nas ni aktualno vprašanje internacionalizma, mnogo več se govori o prenapetem nacionalizmu, o nacionalizmu kot najnižjem vrstju, o nacionalizmu, ki hoče biti nad cerkvijo in Bogom. Ta nacionalizem je v naših očeh ponesanca po-ganstva. Nekateri ga imenujejo herezijo. To ni povsem pravilno. Herezijski so oni, ki osebnega, nadsvetnega Boga ljubnavajo, ki pa iz celote verskih naukov kat. Cerkve vzamejo samo nekaj, drugo pa dodajo iz projekta. V novodobnem nacionalizmu pa gre za inter-nacionalizem novega božanstva... Da takega nacionalizma verni kristja-ni nikoli ne morejo preljubiti, o tem pač ni dvoma. Ali imamo

pravega večnega Boga. Naš Bog ni delo naših rok in našega uma, da bi ga lahko postarili, kamor bi ga hoteli. Bog je za nas mogoč in v vsem slučaju na prvem mestu. Nemo, da po kristjani, ki tega življenja ne priznajo. So pa tudi kristjani, ki so bili v 19. stoletju. Po so oni ošabno in pomešno velikodušni kristjani, ki si mislijo, da storijo Bogu veliko uslugo, ako ga praj na tistem tpu in tam prknajo. V resnici pa imajo druge božanstva. Kar velja o Bogu, velja tudi o cerkvi, ki je njegova ustanova. Cerkev velja za svetlobo, kakor jo velja Bog in jo velja radi Boga. V teh uprašanjih ni stvar. pota, ni njih bilo in jih ne bo. Kakor je pečnost nad življenjem tega sveta, tako je cerkev nad narodom -

Radi te pesnice, ki je jasna posledica pravega pojmovanja Boga, po nam naredi ime brezdomovinec. Vse tako. Njuposti življenja bo dokazala, da je bila ta beseda velika krivica. Niče razpet čas, ko bodo tudi slepi spoznali, da je svet tudi prajemu narodu, kadar je svet Bogu! Danes je drugače. Naj bo! Radi slepote drugih nočimo postati melnikovalci. Svoj narod pa ljubimo, pristeno in svetlo, v delu in življenju -

Postopki : moja romarska pesem.

Mi meni vasuje večer,
praje mi himno življenja, mlade moči,
ki se vsa nedravljenca v slehernem trenutku spi.
Omamlja me do nezavesti v vsajimi živčnimi poljubli,
usprava me v vsajimi mehkih objemi,
da ne čutim tih čarčičk boli,
ko pro mojo deklečko ohešo,
pre moje fantovsko pre
pešca življenja,

ko vsaka beseda,
komaj porajena,
v tem večnem plamenu zgari.

In molk je kakor bled admet is sanjnit dalj.

Kaj čutiš

kako bolno zveni moje prepolno srce,
kako plaho, boječje uprašuje moja bojčca duša:

Kdaj!

Kdaj, kdaj se nama nasvetel bo maj,
nasul nama jurni v naročje,

ponca v življenje,

noš v življenje?

Kdaj, kdaj

se nama nasvetel bo maj!

Na vsak korak preči in rosode čival,

na vsako stopinjo pada mrak,

in pance je tako daleč...

In studne po moje noge

ni se tako dolgo je pot

ni se tako težka je pot

— in koliko smoti bo se hod!

Kaj, kdaj

se nama nasvetel bo maj?

Kdaj samo ena bo pot?

In joksod

angelj varuh — molitev —

— Guherem?

boleza je se jst,
je mnogo bo amak,
a sice vseeno veruje
in venomer prisla, poje:
Tam, tam
sa steni pinjimi gorami
je moj dan,
je moja mladost,
je moja ljubezen
je mojega krepnenja prebeli cvet.
Tam, tam je moj dan,
po moja polja,
maji gaji,
maje, maje pinjenje -
boleza je se jst,
se mnogo bo amak,
a sice vseeno veruje
in venomer prisla in poje:
saj smrti ni!

foto:

tuje.

Novec prani.

Med lisami gre tuje skori vas.
Na okni rose visijo,
izza oglov kajajo pri sed njim.
Topel dih prihaja iz hiš,
kajti otroci sede v kuhinji pri materal.

Šelice postajajo le vodnjaku in se temeljijo.
Limo njih se po cesti v mrak in noč.

brevera po materi,
mesole po otroci,
ose po mrtulji,
hiše po jadra,
dolina je marje,
sonce je pesem
in nebo.

Čista izginja,
golobi ptimijo za tujcem.
Mreseni gorijo po grčih,
kajati odmeva v noč,
pod nebam se oglašajo vrane,
po cesti se tujec.

Čista je bela, bela:
išče mater in perke,
hodi za očkam in išče pina.

Zemlja je mati,
nebo je oče,
sonce je sin.

Sonce in dalja, dalja ...

Či kajajo za njim,
otroci kvčijo za njim,
vnanovi jokajo nad njim:

Tujec pa se v tujino
in smeh dekli v njegovih usteh
in smeh žari v njegovih očeh.

Tujec pa hodi po zemlji
in seje v javini rokami

na polja in travnike,
med hiše in gospodne peže
modro - oznjeno
tauko pomeča pomena.
Suzje pra kleči na materi zemlji
in joka v nebo.

Da pasi odmeva laješ v noč,
posne prane se pravažo domov
med križajoče veje.

Lirsko Povsnek: Katedrala.

Toliko je maj steb in toliko maje uprašanje,
ko sem se sedi ulice v temni noči, ko gore
luči kot okni v katedrali in so teme kakor
stebri po gotških cerkvah, naenkrat ustavit
in se ozrl po širokim pogledom, kad hodim:
Kako je, Ti maje Včno, ki bi zblasnel ali umel,
da bi se ne bilo treba iskati in, o Ti Luč brez luči,
v čehi čiveti - na vrhu vsakega stala, ki so me ovigali,
nem se hotel pogupati o tebe, iz vsake teme
gločin, ki so me požirale, sem ovigal k Tebi maje
dlani in pleča, in ko sem samal po istinjah,
sem jokal k Tebi in te hotel imeti vsaj v žalostni
molitvi: - molil sem, da bi te videl le en trenutek
in bi me si sezgal, da bi gledal pamo v Tebe, samo v
čehi slučil moja prošba. In ni se bilo. O! -

Tolik je bil maj strah in tisto grodo uprasanje
je v tistem premenju v tihhi dalji dasorelo:
V tistem tujjenju tiskih uk sem, tiko in Nevidno:

F. B - o.

O daj...

O daj, da se ne razljuje klata posoda
v teh majih mladik dlanek!

V biserno vodo jo tam napolnil,
V vodo morja, ki plavi skozje
na obal majih polnih dni.

koja duša kapni v pamraku

po dotoku tujjih rzed.

O daj, da ostanem v tujji molitvi...

Lilam brčnik: Ludi k dr. J. Javzovi knjigi „Ob prvih virih.“

Čezamni napredek in rasemah tehnine, sploh materielne in materialistone
kulture minuloga stoletja sanikle iz temeljev angleško-francoske prisvete, je obrnil po-
zornost ljudske večine človestva izključno v tistansko in povzročil varrednjenje sel vrednot metafizi-
čnega reda. V oarstani tvoj ali vsaj v nepopravljivem preiranjju tih vrednot, pa je omujeno
modolna kultura uponastila tudi pravo notranjo rečo človeka in sa poznala v neseprano tisko
pa obtoj: reče nam Nžul vsemu ljudskolevarju in neravnemu iskanju ni mogla nič vrniti.
Plasti se je hokarala ta njena popolna nemozlost vashi pšlošnih družabnih ruzo po svetom
vojni. Njen pšlošni končni učinek je najbolj izrasen v spoznanju, da je človek močno, močno zaspadlo.
To uvidevajo se vsi podobni, kolji pvdai, celo is mlk usgov, kjer li tega ne pucakovali, kato se ni čuditi,
či se vedno pšostije pšlje pšaranje, kako adpamoči modern družbi, kako je espet pšoviti v pravi
fir, kako pšovaleniti blaostanje, mniti mir, zadovoljnost, rečo, veselje?
Je molli in pšaranja tvojje ishodreče nasemu arstaju, ki imenuje prje celo knjige oveshju
(str. 81). Resujoče tko pšaranje plusa namreč iskatniki one pšliti učinke, is katerih

bi človeštvo popelje švabščina notranja preča. „So so tihi športari, in vedno prvi viri vere in božje neusahljive narave, ki so človeštvo prikladi pomehkih obiskanih božjega, puzljenja, naj, božja vpora.“ (Pudajovi.)

Enomni svet, ki je manj ubrano celotno delo, je levo: maraj & maravi in božju! Torej Rousseaujevo geslo - izhroščeno, kar levo samo & maravi. Treba se je namreč paveljati, da marava pama ni tako čista, vsišina in nedolžno ozreujotca, da bi veljalo prečise ji maravnost p maročje in čisti in njeno pihov pro prečo puzljenja, maravi, da tudi ona nosi p vsjht lovinjal Mali boleri, zastupljenja, da je - izvajena. „Za notranjo prečaste duše je potrebnaj tudi vera, samo marava ne zadostuje.“ (str. 74.) Enostavno hčevanje marave postane za človeka lahko usojno. Le „ohotle duše puzenjejo: kaj pa je p maravi tako plabeza? Njštovi lastni otoci jim bodo na to odgovorili, da jim bo puzenab stah mosez in nošti.“ (str. 57.)

Človeško se mora popet puzniti & božju in & veri. Se le tedaj more biti marava pri puzve preče in puzlja, če je puzjenaj & duham vere in božavnost - To dvojni puzatelj puz rektora puzjenaj prečaste puzljenja in vicer puzenje (Semota in odobit, Gubien), duševinskega (Kuzenje puz dva, bni, lastininske puz) in duševinskega (Sovotina, Uo in mesto, Jedro naroda.) puzjenaj storaj, a tudi udejstvovanja človeška (Kuzenje delo, Umelnost)

Puzatelj & maravi pojmuje avtor, Suvotki puzov 'kot puzitelj in puznostiti puzjenje, ali vsaj, kjer to ni več mosez, & puznostiti puzjenje, kot puzenje domavnosti. („puzjenje in vesele bomo dobili repit maraj, ako dobimo repit puzel pa nemo puzenje domavnosti puzjenje.“), kot puziviter narodne puzmi in kot obnove puzpuzenja, zaupno-odanega puzenja puzjenje in čuvstvovanja. So pa je & obnem puzatelj & veri in & božju.

Pa puzatelj nam mora puziti puzpuz modernu dušbe puzdu in amoku hčevanost.

Pa razmisljanje je napotilo puzateljja p case prednja puz, kjer se je puzvanost tako lupo shajalo p enotno in puzno puzpuz marivanje, ki je na takratno človeško puzilo mnogo več preče, puzlja, kakor naš racionalistično - rektitiven čas na nas. Puzje puzni mudi puzpuz puzje puzpuznost nad puzpuzenajkim puzjenjem p puzpuzju & maravnostjo puzenja. So daje puzmi ostalimi idejami delu vicer puzantitiven puzaj, ki puzpuzta puzje od puzpuzja do puzpuzja. Sploh bi celotno delo imenoval človek p enim ierazom: levo maraj & romantiki; Seveda se & romantiki p puznem obnem nje puzena. Puzje, puzel bi, & nekaki čističeni romantiki.

Delo „Ob skandinavski puziti,“ bo ostalo kot trajen dokument čedajosti in puzpuzdenaj puzpuzenja človeška, leakti človeška, in vicer rektitivena človeška puzpuz, pod moderne dušbe. Puzpuzem se bo nuzje puznemo odlenilo izobčenaj mladina, saj je nastalo kot puz puzpuzenja delo puz puzpuzno mladinsko gibanje mnoga nuzpuzti najozreujotca & puzpuzenja.

Se to: Puzje je puzpuz in rektitivena čedajosti puzpuzenja. Puzje puz - enako puz! Puzaj bi rektitiven malo puz „puzpuzenja.“

Pisno: Razstava Kluba "Grohar."
(15. XII. 1924 - 6. I. 1925)

"Grohar" je razstavil že v drugič letu 1924. Ne vem, če je ta plodovitost
morda posledica sprememb v klubovstvu, kajti razstava je bila med najbolj ponesrečenimi
sploh. Če plakati so me navdajali v utišam, da me vabijo na kakor obično razstavo
(No, ta slutnja se je uresničila, kajti uveril sem se, da sem prišel, mestno v utišam
umetniški v skupino s hroščkom, kjer se tudi prodajajo slike, samo bolj (no cenj, naj bolj)
To ni bila umetniška razstava, ampak razprodajna razstava, kakor so prač
navadi pri raznih razstavih profesorjih. Vsem razstavljalcem je razstavilo 7 del.
Ra razstavo prednje predmete pa je bilo vsega le kakih 20 slik.

Baumgartnerja sem imel prasih pa dobroga akvarelstva, ki mu pa manjka
samo enega, velikega drugega preskrata, kajti potrkalo je je, da se to drugače razbli-
nilo vse pokupaj samo v tehniko. Ončel je tudi s karikaturnimi, kakor pravi; toda
tiste tri piabe to mislo. Tisto privedati, zakaj ne. Nimajo ideje, kmaj je po stare, sploh
delogorijo. Karikaturna in rok namena preskrata je boljše.

Prof. Svajc. Edna slika, ki bi jo mojem okusu bila praj za na steno v
obednici so: "Fabrika". A vse ostalo je za kako prednje sotsko razstavo, kjer se
hoče kdo potrkati s tem, v mlavo obvlada v tehniki najprimativnejše stvari, ali
pa v vinogradih solo v vrsto produkta in proučevanja padja.

Peteln Josip. Ljudi edini med prami člani "Groharja", ki je v prami
in isče. Njega ustvarjajočo silo. "Beluše in beluše", piabe v temu imajo veliko
dinamiko. Saj pravim, da se s pramičkam da marsikaj doseči. Tudi so mo-
tivi pa moji predstavi o beluškah vse pramičmi in se pravi nič ne občuti, da je
blizu moje in pance. A komentari da ustvarjatelj, ki trapi prami med prami deli.
Peteln je v razstavi in gleda prami v današnjem štadiju s prami skulpturam in celo
pramičkam očesom.

Sajč Ivan. Torej tudi plastika je zastopana, pa vse je le bolj obično
delo. "Portret ženske" v lipovini je zelo pramičljiv.

Santel A. No, po prami akvareli. Motivi z Adrije.

Santel H. Najboljše stvari na vsej razstavi so prač njemi akvareli, kakor
"At msliti", "Otroška glava" in "Pihlaci", motivi po pramičkam in nam ne-
pramičkam kakor globokih problemov, a čisto, lepo in nedolžno, govori in myth.
Res, prami rad bi imel doma kako tako njeno stvar. Tudi vrt št. 56 je v
konturni in lepi.

Iskare J. Naramnost pidiiti se moram kako mare clovek isto-
časno p tako lepim akvarelam kot je, Levonja pamlad' nastaviti stvari
kakor, Kokošnjak, ' , Duhajajocia nevilta' itd.

Prof. Kozak. Akti. Hi spadajo akti na nastavo : Jar muslim, da
ne. Ne samo p staliscia, da pidiati na nastavo najraslwiniji pidiati, ki v
aktu ne bodo gledali p sposobnosti in tehnike, ampak se bodo pprav po svoje eaba-
vali in reali, ampak tudi pto, ker akti se in umetni'skega pbaliscia ne spada
na nastavo. Nasaj jar ne vidim nobene prednosti p tem, ce smo kolo narisati
akti bes tehnis'kih pognov. Se pa umetnik pes nima dovolj motivov, no,
potem naj nastavlja akt; pa eden radostuje, da se vidi, kako pojmuje
clovek kolo, ne pa cela psta. Pa ne glede na to: akti po slabo izdelani.

Skrajni osnji po literarno glasilo mariborskega katoli'skega
dizastva in ukajajo mesece.
Nastavno pliko je narival kor. Klaker,

Pispeke je pizjati na t. Loc baka, osmosolea na gimnaziji v
Mariboru in to do pvega pakega mesca. In pispeke naj bodo
pisani ciljivo in samo na eni strani. List se naroča pri
postu Kozju, osmosolea na gimnaziji v Mariboru.
Pa pivilka stane za dijale v Mariboru 3 din - po postu 50 par ve.
Pa vse ostale 5 din - po postu 5.50 din.
